

The English version of this Decision immediately follows.

המרכז הבינתחומי הרצליה

כ"ג בחשון תשע"ד
27 באוקטובר 2013

תיק משמעת מס' 30/2013

בעניין הסטודנט **פלוני** – (להלן: הסטודנט הנילון / הסטודנט)

החלטה

פתח דבר

1. מקרה דנא עניינו בסטודנט בבינתחומי הרצליה (להלן: **הסטודנט הנילון/הסטודנט**). כנגד הסטודנט הוגשה קובלנה המייחסת לו עבירות משמעת והפרת סעיפים 2(1), 2(4), 2(6), 2(12), 2(18) לתקנון המשמעת של המרכז הבינתחומי (להלן: "**תקנון המשמעת**"), בחשד להעתקה בעבודת בית שהגיש כאשר נמצא דמיון רב לעבודתה של סטודנטית נוספת בקורס (להלן: "**פלונית**").
2. שלושה דיונים התקיימו בתיק דנא בהשתתפות: הקובלת הנכבדה; גב' אורלי שקד, עו"ד איריס אילוטוביץ סגל; ב"כ הבינתחומי, אריאלה רדה ושיר פאר; רכזות ועדות המשמעת; הסטודנט הנילון; ב"כ הסטודנט והח"מ. כמו כן, מרצה הקורס, פלונית ועד מטעם הסטודנט הנילון הופיעו בפני הועדה ומסרו את עדותם.

עובדות המקרה:

3. עניין לנו בעבודה בקורס אקדמי שמשקלה 5% מהציון הסופי בקורס. עבודה נשוא התיק הנה אחת מבין 4 עבודות שנדרשו הסטודנטים להגיש. חומר הקריאה הנדרש לטובת הכנת העבודה נמסר על ידי מרצה הקורס וכלל רשימת מקורות מצומצמת מתוך סילבוס הקורס. היקף העבודה הנו כעמוד וחצי.
4. הסטודנט הנילון ופלונית, למדו יחדיו במהלך התואר והלכה למעשה היו חברים באותה "קבוצת לימוד". כך היו פני הדברים אף בהכנת העבודה נשוא תיק דנא. יום לפני מועד הגשת העבודה, השניים שוחחו ארוכות בטלפון. במסגרת שיחתם הטלפונית, החליפו רעיונות, דעות ורשמים ביחס לפסקי הדין ולסוגיות המשפטיות העומדות על הפרק, כפי שנוהג במסגרת עבודה משותפת בקבוצת לימוד.
5. בתום שיחתם הטלפונית, הציע הסטודנט כי ישלח לפלונית את טיוטת עבודתו שכתב עד עתה והיא תשלח לו את טיוטת עבודתה. במענה להצעתו של הסטודנט, השיבה פלונית כי אין לה צורך בטיטת עבודתו אך היא עצמה העבירה לו, בדואר אלקטרוני, את טיוטת עבודתה. העבודה המקורית של פלונית, אותה הגישה למרצה יום לאחר מכן, לא נשלחה לסטודנט הנילון.
6. יוצא אם כך, כי השניים כתבו- בנפרד- טיוטת עבודה שהייתה מוכנה יום לפני מועד הגשת העבודה הסופית. השניים למדו והתדיינו יחדיו בסמוך למועד הגשת העבודה כמי שחברים באותה קבוצת לימוד. כמו כן, טיוטת עבודתה של פלונית (ולא עבודתה הסופית) הונחה בפני הסטודנט הנילון בו בזמן שניגש להשלים את מלאכת כתיבת עבודתו.

גרסאות הצדדים:

7. הקובלת ובאת כוח הבינתחומי ציינו, כי עבודתו של הסטודנט דומה דמיון מהותי לעבודתה של פלונית - ובקטעים נרחבים. עיון בעבודות מלמד כי הדמיון בא לידי ביטוי בכמה מובנים: סדר הנושאים הכתובים בעבודה; רצף הנושאים ושימוש במילים זהות או כאלה ששוכתבו ונוסחו באופן שונה מהאופן שהופיעו בעבודתה של פלונית.
8. אף המרצה, בעדותו שלו, עמד על הדמיון הרב שמצא בין שתי העבודות. בהמשך דבריו ציין, כי כאשר הניסוח; העיצוב; סדר המילים והנושאים נראים דומים בין שתי עבודות עולה חשד שמא לא בוצעה עבודה עצמאית על ידי מי מבין הצדדים, וכך לטעמו הם פני הדברים במקרה דנא (עמודים 12, 14 לפרוטוקול הדיון מיום 13.06.2013).
9. יתרה מכך, ב"כ הקובלת הפנתה את תשומת הלב לדבריו של הסטודנט הנילון בעצמו, בדיון מיום 04.08.2013, אשר הודה כי אכן קיים דמיון בין העבודות. (עמוד 11 לפרוטוקול הדיון מיום 04.08.2013).
10. **מנגד**, ב"כ הסטודנט הטעים, כי הסטודנט מכחיש מכל וכל כי העתיק מעבודתה של פלונית. בא כוח הסטודנט הציג מספר טיעונים המסבירים את הדמיון בין העבודות. לטענתו, בהינתן כי מדובר בעבודה שהיקפה נע בין עמוד – עמוד וחצי בלבד, כאשר כל הסטודנטים במסלול נדרשו לקרוא את אותו חומר קריאה מצומצם, בעוד העבודה גדושה במונחים משפטיים, ציטוטים מפסקי דין וקטעי קישור בין נושא לנושא- הרי אין פלא שעבודות הסטודנטים תהיינה זהות במידת מה.
11. למעלה מכך, במקרה דנא מדובר בעבודות של 2 סטודנטים הנמנים על אותה קבוצת לימוד אשר קיימו דיון ממושך ומעמיק בסוגיות המשפטיות הרלוונטיות לעבודה, והרי לנו הסבר נוסף לדמיון בין העבודות. ב"כ הסטודנט הוסיף והדגיש, כי אף המרצה ציין, בעדותו מיום 13.06.2013, כי יכול וחייב להיות דמיון בין העבודות שהרי בסיס חומר הקריאה הנדרש לעבודה זהה (עמוד 18 לפרוטוקול הדיון מיום 13.06.2013).
12. מלבד האמור בדבריו אלה, ב"כ הסטודנט חלק על עמדת ב"כ המרכז ביחס להיקף הקטעים הדומים לכאורה בין העבודות. לדידו, ישנם לא מעט טיעונים משפטיים וניסוחים מקוריים המופיעים בעבודתו של הסטודנט הנילון וכלל אינם מופיעים בעבודתה של פלונית ו/או בטיטוט עבודתה שנשלחה אליו במייל. לחיזוק טענתו זו, צרף ב"כ הסטודנט מסמך המסכם את מכלול הקטעים הזהים והשונים בין העבודות כאשר, לטענתו, הקטעים השונים בעבודות עולים בהיקפם על הקטעים הנראים לכאורה זהים.
13. דבר מה נוסף שהדגיש הנה העובדה לפיה קיים שוני מהותי בין טיטוט העבודה שהעבירה פלונית לסטודנט הנילון ובין עבודתה המקורית שהוגשה בסופו של יום. ב"כ הסטודנט שב והטעים, כי הסטודנט הנילון לא נחשף, בשום צורה ודרך לעבודתה המוגמרת של פלונית כך שלא הייתה באפשרותו להעתיק מעבודתה הסופית. כך אף העידה פלונית. לחיזוק טענתו הביא מעדותה של פלונית אשר ציינה, כי לאחר הדיון הטלפוני שקיימו, שבעקבותיו שלחה לסטודנט את טיטוט עבודתה, ישבה ועמלה עוד שעות רבות לטובת סיום כתיבת עבודתה תוך שהיא משנה חלקים ניכרים מטיטוט העבודה, אותה טיטה שנשלחה לסטודנט. (עמוד 11 לפרוטוקול דיון מיום 13.06.2013). כמו כן, אף הסטודנטית העידה כי לא שלחה לסטודנט את עבודתה הסופית.

14. לא זו אף זו, טען ב"כ הסטודנט כי בטרם שוחח השניים קרי- הסטודנט ופלונית- במסגרת "קבוצת הלימוד", הסטודנט הנילון כבר כתב חלק ניכר מעבודתו לאחר שהקדיש זמן רב לקריאת חומר הלימוד הנדרש לעבודה. לגרסתו, אף מעדותה של פלונית עולה, כי הסטודנט טרח ועמל באופן עצמאי על הכנת העבודה לרבות קריאת חומרי הלימוד שהרי בקיאותו ושליטתו בחומר באה לידי ביטוי במסגרת השיח הממושך שניהלו בטלפון סביב הסוגיות המשפטיות העולות בעבודה. אשר על כן, לטעמו, לסטודנט לא הייתה כל סיבה להעתיק מעבודתה של פלונית שהרי לא די בכך שקרא את החומר המשפטי הדרוש אלא אף החל כבר בכתיבת עבודתו. בכך למעשה, לא התקיים היסוד הנפשי הנדרש להרשעה בתיק שהרי לסטודנט לא הייתה כל כוונה להונות.
15. באשר לנטל ההוכחה הדרוש בתיקי משמעת באקדמיה, ב"כ הסטודנט ביקש להטעים, כי נטל ההוכחה הדרוש במקרה כגון דא הנו הוכחת האשמה מעל לכל ספק סביר. בין יתר טיעוניו המשפטיים, ציין אף את אותן הלכות משפטיות המתייחסות לרף הגבוה אשר נקבע בשורה של פסקי דין, וביניהם: פס"ד של הנשיא שמגר, עש"מ 3725/91 **בכרך נגד מדינת ישראל**, והכל כמפורט בפרוטוקול הדיון מיום 02.10.2013 (עמודים 6-9, 10-15) לרבות נספחיו. יוטעם, כי ב"כ המרכז חלקה על ב"כ הסטודנט ולטעמה סוגיה זו - קרי רמת ההוכחה הדרושה בתיקי משמעת לרבות סוגיית היסוד הנפשי הדרוש- טרם הוכרעה באופן סופי בפסיקה. לשם ביסוס טענותיה צרפה שורה של פסקי דין המתייחסים לנושא זה והכל כמפורט בהרחבה בנספח שצורף ביום ה- 23.10.2013.
16. בסיכומו של דבר, טוען ב"כ הסטודנט, כפי שפורט בעיקרי טיעוניו אשר צוינו לעיל, כי הקובלת הנכבדה לא הרימה את נטל ההוכחה הדרוש שהוא למעלה מכל ספק סביר. לגישתו, הסטודנט הציג גרסה שהיא יותר מהסבר סביר המתיישבת עם ניסיון החיים והשכל הישר לדמיון שקיים בין העבודות. (עמוד 6 לפרוטוקול הדיון מיום 02.10.2013).

הכרעה:

17. באשר לטיעוניה של ב"כ המרכז ביחס לרמת ההוכחה הדרושה בתיקי משמעת, דומה עלי, וזאת לנוכח הפסיקה הרלוונטית כמפורט בנספחים השונים, ובעיקר פס"ד של הנשיא שמגר, עש"מ 3725/91 **בכרך נגד מדינת ישראל**, כי עניין לנו בהוכחה של למעלה מספק סביר במקרים של עבירות משמעת חמורות.
18. כאמור, הסטודנט מואשם בהונאה כדי לקבל זכויות במרכז בינתחומי כמפורט בסעיפי העבירות דלעיל. לכל הדעות, עניין לנו בהאשמה חמורה שלהרשעה בגינה ישנה השפעה מכרעת על עתידו המקצועי-כלכלי של הסטודנט הנילון. לפיכך, על מנת להרשיעו, עליו להשתכנע מעל לכל ספק סביר, כי אכן כך הם פני הדברים. וכך נאמר זה מכבר בה"פ 30165/97 **מנחם אייל נגד הממונה על המשמעת באוניברסיטת חיפה**:
"בהליך משמעתי באקדמיה חל הכלל לפיו יש להוכיח את האשמה המיוחסת לסטודנט מעבר לכל ספק סביר, ובמיוחד כאשר מדובר בעבירה חמורה שלהרשעה בה יש השלכות ניכרות ביחס לסטודנט".
19. לטעמי, אין חולק כי קיים דמיון בין העבודות ולא בכדי הוגשה קובלנה כנגד הסטודנט. יחד עם זאת, האם יכול לומר באופן שהוא בבחינת למעלה מכל ספק סביר כי הדמיון נובע בהכרח כתולדה מהעתקה ומעשה הונאה של הסטודנט הנילון? האם יכול לומר בוודאות של למעלה מספק סביר כי לסטודנט היה היסוד הנפשי הדרוש

בעבירת הונאה? כמו גם, האם גרסתו של הסטודנט מופרכת ואינה מתיישבת עם השכל הישר וניסיון החיים? על כל אלה אשיב בשלילה. אנהיר את דבריי.

20. אופייה ומהותה של המטלה לרבות: היקפה הקטן (עמוד וחצי); כמות אחידה ומצומצמת של חומר קריאה; כתיבה וניסוח משפטי מתומצת מאוד הכולל ציטוטים מפסקי דין הובילו, בין היתר, לדמיון בין העבודות. כמו כן, נסיבות המקרה לפיהן מדובר ב-2 סטודנטים המשתייכים לאותה קבוצת לימוד אשר עמלו וטרחו יחדיו בהכנת הטיעונים המשפטיים לקראת ותוך כדי כתיבת העבודה, תרמו אף הם לדמיון בין העבודות.

21. כאמור, לנוכח מאפייני העבודה והנסיבות דלעיל, האם המסקנה היחידה המתבקשת הנה כי מדובר בהכרח בהעתקה? לעניין זה יפים הם דבריה של כבוד השופטת פורקצ'יה:

"ראיות נסיבתיות, בשונה מראיות ישירות, אינן מוכיחות במישרין את העובדות הטעונות הוכחה, אלא הן מוכיחות עובדות אחרות, מהן ניתן להסיק מסקנה בדבר התקיימות העובדות הטעונות הוכחה...הכרעה שיפוטית בהליך פלילי הנשענת על ראיות נסיבתיות, אמורה לבחון האם ראיות אלה בהשתלבותן מצביעות ברמת הוודאות הנדרשת על אחריותו הפלילית של הנאשם, או האם נותר ספק סביר בדבר אחריותו. העדר ספק סביר ביחס לתשתית ראייתית נסיבתית מפלילה משמעו כי המסקנה ההגיונית היחידה שניתן להסיק מן הראיות היא כי הנאשם אחראי בפלילים, ולא ניתן להסיק מן הראיות הנסיבתיות קיומו של הסבר סביר אפשרי אחר השולל אחריות פלילית. ספק סביר עשוי לעלות מהראיות הנסיבתיות מקום שניתן להסיק מהן מסקנה המתיישבת עם חפות הנאשם, שההסתברות לאפשרות קיומה היא מהותית, ואינה זניחה או דמיונית. לאפשרות כזו צריכה להיות אחיזה סבירה בחומר הראיות, ועליה לעמוד במבחני השכל הישר וניסיון החיים. הווי אומר, כדי לקבוע ממצא מרשיע על בסיס ראיות נסיבתיות, נדרש כי שילובן יוביל למסקנה מפלילה כמסקנה סבירה אפשרית יחידה. בהתקיים מסקנה סבירה אפשרית אחרת, שהיא ממשית ואינה דמיונית, שאין בה כדי הפללת הנאשם, דינו לצאת זכאי" (ההדגשות אינן במקור. ש.מ.).

(ע"פ 2132/04 קייס נגד מדינת ישראל)

בהחלט אין לומר - כי מסקנה אחרת לפיה הדמיון בין העבודות נובע מאופי המטלה ונסיבות המקרה כמפורט לעיל- הנה מסקנה מופרכת ודמיונית שאינה מתיישבת עם השכל הישר וניסיון החיים.

22. בסיכומי של עניין, כל אותם נימוקים שהוזכרו, נטעו בליבי ספק ביחס לשאלה האם אכן מדובר במקרה העתקה מובהק וחד משמעי. משכך הם פני הדברים חלה אותה הלכה לפיה: **"על מנת להרשיע את המבקש בעבירה שיוחסה לו בדבר הונאה בבחינה, על פי המוסבר לעיל, היה על הדיין המשמעתני להשתכנע באשמתו של המבקש מעבר לספק סביר"**. (ראה לעיל ה"פ 30165/97).

בשל אותו ספק, מצאתי לנכון לזכות את הסטודנט הנילון, מחמת הספק, מעבירת הונאה (סעיף 2(4) לתקנון).

23. יחד עם זאת, בעדותו מיום 04.08.2013 ציין הסטודנט, כדלקמן: **"כאשר ראיתי את העבודה של פלונית נדהמתי מהדמיון בעבודות שלנו. בדיעבד אני יכול לראות שיש דמיון בעבודות אבל בנוגע לשימוש בעבודה אני לא יכול**

לומר שעשיתי שימוש במודע בעבודה של פלונית. יכול להיות שהשיחה ביננו וכל התהליך הזה גרם לדמיון בין העבודות". (עמוד 11 לפרוטוקול הדיון מיום 04.08.2013; ההדגשות אינן במקור. ש.מ.).

24. אין חולק, כי ישנם הסברים המניחים את הדעת באשר לדמיון בין העבודות שאינן בהכרח קשורות להתנהלותו של הסטודנט. ברם, התקבל אצלי הרושם כי אף התנהלותו וחוסר זהירותו של הסטודנט תרמו את חלקם לדמיון המחשיד בין העבודות (בעיקר ברישא של העבודה).

25. כאשר הסטודנט הנילון מתאוה לעיין בטיטוט עבודתו של פלונית כדי להיעזר באמור בה **(שהרי לשם מה ביקש מפלונית שתשלח לו את טיטוט עבודתה במייל?)** – בעודו כותב ומנסח את עבודתו שלו – אך מתבקש כי הדבר יעניק לו השראה בכתיבת עבודתו. לא בכדי, נאסר על הסטודנטים להעביר ביניהם עבודות מוגמרות ו/או בשלבי סיום שהרי הדבר מהווה פתח לבעיות בדיוק כפי שאירע במקרה דנא.

26. ברי, כי כל סטודנט נדרש לכתוב את עבודתו ולנסח את טיעוניו באופן עצמאי בהתבסס על חומר הקריאה. עצם העובדה, כי הסטודנט ביקש לעיין בטיטוט עבודתה של פלונית, בעודו מתיישב להשלים את כתיבת עבודתו שלו, יש בה טעם לפגם. טיטוט עבודה של חברה לקבוצת הלימוד ובה תמצית טענות משפטיות פרי עמלה, אינה בבחינת חומר קריאה היכול לשמש כעזר לכתיבת עבודה אקדמית. בהתנהלותו זו, חסרת הזהירות יש לומר, הפר הסטודנט את הוראות והנחיות המרצה לפיהן על כל סטודנט לכתוב את עבודתו באופן עצמאי.

27. לא מיותר לציין, כי קו גבול דק ועדין עובר בין העתקה והפרת הוראות. מקרה זה נמנה על אותם מקרים גבוליים בהם לא ניתן לומר בצורה שהנה למעלה מספק סביר כי עניין לנו בהעתקה מובהקת על כל המשתמע מכך הגם שנמצא דמיון בין העבודות. מהתרשמותי, הסטודנט התהלך על אותו קו גבול דק, וזאת במודע, תוך שהוא מקבל "השראה" מטיטוט עבודתה של פלונית. פעולתו זו אומנם אינה מגיעה כדי העתקה (מחמת הספק) אך לבטח יש בה כדי להפר את הוראות והנחיות המרצה באשר לאופן כתיבת עבודה אקדמית, הוראות אשר נועדו לשמור על נורמות ויושרה אקדמית גבוהים ובלתי מתפשרים.

28. לאור המקובץ לעיל, החלטתי להרשיע את הסטודנט בהפרת הוראות לפי סעיפים 1(2), 2(6) לתקנון המשמעת ולהשית עליו את העונשים הבאים, כדלקמן:

א. פסילת הקורס.

ב. הרחקה מלימודים לסמסטר אחד על תנאי. התנאי יעמוד בתוקפו במשך שנה ויופעל באם הסטודנט יורשע בעבירה הדומה לעבירה נשוא תיק דנא.

ג. 25 שעות שירות לתועלת הציבור במסגרת מערך ההתנדבות במשרד דיקאן הסטודנטים. לא יינתן לסטודנט אישור על סיום חובותיו לתואר בטרם יסלים את מכסת השעות האמורה.

סוף דבר:

"הנה הרוצה לפקח על עצמו, שתיים הנה ההשקפות הצריכות לו: האחת, שיתבונן מהו הטוב האמיתי שיבחר בו האדם, והרע האמיתי שינוס ממנו. והשניה, על המעשים אשר הוא עושה לראות אם הם מכלל הטוב או מכלל הרע. וזה, בשעת מעשה ושלא בשעת מעשה.

בשעת מעשה שלא יעשה שום מעשה מבלי שישקול אותו במאזני זאת הידיעה. ושלא בשעת מעשה שיעלה לפניו זכרון כלל מעשיו וישקול אותם כמו כן במאזני המשקל הזה לראות מה יש בם מהרע למען ידחה ואתו, ומה מן הטוב להתמיד בו ולהתחזק בו".

[מסילת ישרים, ספרו מהמאה ה- 18 של רבי חיים משה לוצאטו (הרמח"ל) בפרק- בביאור חלקי הזהירות, ע' יג]

שלי מלכה, עו"ד
דיין המשמעת

The Interdisciplinary Center Herzliya

October 27, 2013

Disciplinary File No. 30/2013

In the Matter of Student A – (Hereinafter: The Accused Student/The Student)

Decision

Introduction

1. The case under discussion concerns a Student at the Interdisciplinary Center (hereinafter: **The Accused Student/The Student**). A complaint was filed against the Student accusing him of committing offenses under clauses 2(a), 2(d), 2(f), 2(l) and 2(r) of the Disciplinary Regulations of the Interdisciplinary Center (hereinafter: "**The Disciplinary Code**"). The Student has been accused of copying on a homework assignment that he submitted, whereby great similarity was found between his work and an assignment submitted by another student in the course (hereinafter: "**Student B**").
2. Three hearings were held concerning the case under discussion with the participation of the Honorable Complainant, Ms. Orly Shaked (hereinafter: "**The Complainant**"), Adv. Iris Ilotovitz-Segal, the Legal Counsel for the Interdisciplinary Center, Ariella Rada and Shir Peer, Committee Coordinators, the accused Student, the Student's Legal Counsel and the undersigned.

The Facts in this Case

3. The matter before us concerns an assignment in an academic course that constitutes 5% of the final grade in the course. The assignment which is the matter under discussion in this case is one of 4 assignments the students were required to submit. The material the students had to read in order to prepare the assignment was given by the lecturer of the course and it included a short list from the course syllabus. The scope of the work was about 1.5 pages.
4. The Accused Student and Student B, studied together during their studies toward their degree and they belonged to the same "study group". This was also the case when they prepared the assignment which is the subject of this hearing. The day before the assignment was submitted, the two students spoke on the phone for a long time. During their conversation, they exchanged ideas and impressions concerning judgments and relevant legal matters as was customary in their joint work in the study group.
5. At the end of their phone conversation, the Student proposed that he send the draft of his work of what he had written till then to Student B and she send him her draft. In response to his proposal Student B responded that she has no need for his draft but she will send him her draft, by email. Student B's original work which she submitted to the lecturer thereafter was not sent to the Accused Student.

6. Thus, seemingly the two students wrote a draft of the paper separately which was ready one day before the date the final assignment was submitted. The two studied and discussed it close to the time of submitting the paper as two who were part of the same study group. Furthermore, Student B's paper (and not her final paper) was in front of the Student when he was completing the writing of his paper.

The Versions of the Parties:

7. The Complainant and the Legal Representative of the Interdisciplinary Center noted that the Student's paper was substantially similar to the paper of Student B –regarding extensive parts of it. A review of the assignment shows that the similarity is expressed in several forms: the order the subjects were written in the assignment, the sequence of the subjects and the use of identical words or those rewritten and drafted differently from Student B's assignment.
8. Even the Lecturer in his testimony testified about the great similarity between the two assignments. Later in his statements he noted, that when the draft, the design, the order of words and subjects look similar between two assignments suspicion arises that independent work was not done by one of the parties and that is his belief regarding the case under discussion (pages 12, 14 of the Protocol of the hearing on June 13, 2013).
9. Moreover, the Complainant's legal counsel called our attention to the statements of the Accused Student himself, at the hearing on August 4, 2013 where he admitted that there is indeed a similarity between the assignments (page 11 of the Protocol of the hearing on August 4, 2013).
10. **In contrast**, the Student's Legal Counsel emphasized that the Student completely denies copying from Student's B's work. The Student's Legal Counsel presented several arguments which explain the similarity between the assignments. He argued that given that the assignment was between 1 and 1.5 pages only, whereby all the students in the track were required to read the same brief material, and the paper was full of legal terms, quotes from judgments and sections connecting the subjects it is no surprise that the students' assignments would be somewhat identical.
11. Moreover, the case under discussion concerns the assignments of 2 students who participate in the same study group and who had a long in-depth discussion on the relevant legal issues for this assignment which provides another reason for the similarity between the assignments. The Student's Legal Counsel, added and emphasized that even the Lecturer noted, during his testimony on June 13, 2013 that there can and must be similarity between students' assignments since the basic reading material required for the assignment is identical (page 18 of the Protocol of the Hearing on June 13, 2013).
12. In addition to his above statements, the Student's Legal Counsel disputed the scope of the so called similar sections of the assignment claimed by the Legal Counsel of the Center. He believes there are many legal arguments and original wording that do not appear in Student B's work and/or in the draft of the assignment she sent him by email. To support this claim, the Student's Legal Counsel added a document summarizing the identical sections and the different sections of the assignments, and according to his claim, the different sections of the assignments outnumber the sections that seem identical.

13. Another fact he emphasized was that there was a substantial difference between the draft of the assignment which Student B sent the Accused Student and the original assignment she submitted in the end. The Student's Legal Counsel again argued that the Accused Student was not exposed in any way whatsoever to Student B's final assignment so there was no possibility for him to copy from the final work. Student B also testified to this. To support his claim he presented testimony of Student B who noted that after the telephone conversation that she had with the Accused Student, whereby she then sent him the draft of her assignment, she sat and worked many more hours to complete her work on the assignment while changing many parts of the work, i.e. the same draft she sent to the Student (page 11 of the Protocol of the Hearing on June 13, 2013). Furthermore, Student B also testified that she did not send him her final work.
14. Furthermore, the Student's Legal Counsel claimed that before the two talked, that is the Student and Student B, in their "study group" the Accused Student had already written a considerable part of his work after spending vast time reading the study material required for the assignment. According to his version, it even arises from Student B's testimony that the Student toiled and worked independently on preparing the assignment including reading the study material and his command of the material was expressed in the long conversation they had on the phone about the legal issues raised in the assignment. Thus, in his opinion there was no reason for the Student to copy from Student B's work since not only did he read the legal material required but he had already begun to write his assignment. Thus, actually the required mens rea does not exist since the Student had no intention of deceiving.
15. As for the burden of proof required in academic disciplinary cases, the Student's Legal Counsel asked to argue that the burden of proof required in cases such as this one is the burden of proof of beyond reasonable doubt. Among his legal arguments he noted the same legal rules that concern the high threshold determined in several judgments including: the decision of President Shamgar in the Government Workers' Disciplinary Appeal 3725/91 **Bacharach vs. The State of Israel**, as detailed in the Protocol of the hearing on October 2, 2013 (pages 6-9, 10-15) and its appendices. It is noted that the Center's Legal Counsel opposed the Student's Legal Counsel regarding this issue – i.e. the burden of proof required in disciplinary cases including the issue of the mens rea necessary – which she believes has not yet been finally decided in the court cases. Thus to provide a foundation for her claims she provided a number of judgments that relate to this issue as extensively detailed in the appendix attached on October 23, 2013.
16. In summation, the Student's Legal Counsel claimed, as detailed in his main arguments noted above, the Honorable Complainant did not meet the burden of proof required, which is beyond reasonable doubt. In his opinion, the Student presented a version which is more than a reasonable explanation for the similarity that exists between the assignments, which is consistent with common sense and life experiences (page 6 of the Protocol of the hearing on October 2, 2013).

Decision

17. As for the arguments of the Center's Legal Advisor regarding the burden of proof needed in disciplinary cases, I believe, in light of the relevant decision as detailed in the different appendices and especially the judgment of President Shamgar in the Government Workers'

Disciplinary Appeal 3725/91 **Bacharach vs. The State of Israel**, that proof beyond reasonable doubt is the required burden in cases of severe disciplinary offenses.

18. As stated, the Student is accused of deceiving in order to receive rights at the Interdisciplinary Center as detailed in the clauses of the offenses mentioned above. Undisputedly this is a matter of a severe offense in which conviction can have a detrimental effect on the professional and economical future of the Accused Student. Therefore, in order to convict him, I must be convinced beyond reasonable doubt that indeed this is the case. And as already stated in Civil Motion 30165/97 **Menachem Eyal vs. The Disciplinary Officer at Haifa University**:

"The rule by which accusations against a student must be proven in disciplinary proceedings in Academics is beyond a reasonable doubt, especially when the case involves a serious offense and a conviction entails substantial implications in reference to the student."

19. In my opinion, there is no question that a similarity exists between the assignments and a complaint against the Student was not filed without reason. Nonetheless, can we state that beyond reasonable doubt the similarity between the assignments stems from copying and a deceitful act of the Accused Student? Can we state with certainty that is beyond reasonable doubt that the Student had the mens rea necessary to commit the offense? Also, is the Student's version refuted and not consistent with common sense and life experiences? To all these questions I say no. I will clarify my statement.
20. The character and essence of the assignment including its brief scope (1.5 pages); the uniform and small amount of reading material; very brief legal wording and writing including quotes from judgments, inter alia, led to the similarity of the assignments. Likewise, the circumstances of the case in which the 2 students belong to the same study group who toiled and worked jointly while preparing their legal arguments and while writing the assignment also contributed to the similarity between the assignments.
21. As stated, in light of the character of the work and the circumstances listed above, is copying undoubtedly the only conclusion that can be made in this case? For this matter the words of Honorable Justice Proccacia are relevant:

"Circumstantial evidence, in contrast to direct evidence, does not directly prove the facts requiring proof, but rather they prove other facts, from which we can deduct a conclusion concerning the existence of facts requiring proof... a judicial decision in criminal proceedings which relies on circumstantial evidence, is supposed to examine whether the combined evidence indicates criminal liability of the accused at the required level of certainty, or there is reasonable doubt about his liability. The lack of reasonable doubt in reference to incriminating circumstantial evidence means that the only logical conclusion which can be reached from the evidence is that the accused is criminally liable, and no other reasonable explanation that refutes criminal liability can be deduced from the circumstantial evidence. Reasonable doubt may arise from the circumstantial evidence when a conclusion can be reached that corresponds with the accused's innocence, when the probability of its existence is substantial, and is not negligible or imaginary. This possibility must reasonably hold in the evidence and must meet the common-sense and life experience tests. Namely, in order to determine a convictional finding based on circumstantial evidence, the combination of the

evidence must lead to the incriminating conclusion being the only reasonable possibility. If another reasonable conclusion exists, which is real and not imaginary, that does not incriminate the accused, then he should be acquitted." (The bold print and underlines do not appear in the original text, S.M.; Criminal Appeal 2132/04 **Kais vs. The State of Israel**).

Certainly we cannot state that the other conclusion whereby the similarity between the assignments stem from the character of the assignment and the circumstances of this case detailed above is refuted and imaginary which is not consistent with common sense and life experience.

22. In summation of this issue, for all of the arguments mentioned, I have doubt regarding the question if this is a straightforward and unequivocal case of copying. Thus, the same rule applies whereby: ***In order to convict the petitioner of the offense of which he has been accused of deceiving on an exam, and as explained above, the disciplinary officer has to have been convinced of the petitioner's guilt beyond a reasonable doubt"***. (See above Civil Motion 30165/97).

Because of the same doubt, I have decided to acquit the Accused Student, due to reasonable doubt, of the offense of deceit (clause 2(d) of the Disciplinary Regulations).

23. Nevertheless, in his testimony on August 4, 2013 the Student mentioned, as follows: **"When I saw Student B's work I was amazed at the similarity of our assignments. Post factum I can see that there is similarity between the assignments but regarding the use of the work I cannot say that I consciously made use of Student B's assignment. Perhaps the conversation between us and the whole process led to the similarity between the assignments."** (page 11 of the Protocol of the Hearing on August 4, 2013; the bold print does not appear in the original text, S.M.).
24. Unquestionably there are reasonable explanations for the similarity between the assignments which are not necessarily related to the conduct of the Student. However I also got the impression that the Student's conduct and carelessness contributed to the suspicious similarity between the assignments (mainly in the first part of the assignment).
25. When the Accused Student wanted to review the draft of Student B's work in order to use it (**because otherwise why would he ask Student B to send the draft by email?**) – while still drafting his work – plausibly would serve as an inspiration for his work. There is reason for the prohibition of students sending final assignments and/or assignments in their final stages of completion to one another since it leads to problems like those in the case under discussion.
26. Clearly each student is required to write and word his own arguments independently while relying on the reading material. The mere fact that the Student asked to review Student B's draft, while he was still completing his own assignment is wrong. The draft of a study group member with a summary of the legal arguments he worked on is not part of the study material that can be of assistance in writing the academic assignment. With this conduct, which is careless, the Student infringed the instructions and guidelines of the Lecturer whereby each student was asked to write the assignment independently.

27. It is worth noting, that there is a thin line that separates copying and infracting instructions. This case falls within the borderline cases in which we cannot state beyond reasonable doubt that this case involves clear-cut copying with all the deductions even with the similarity between the assignments. From my impression, the Student walked on that fine line, consciously, while enjoying inspiration from Student B's draft of her assignment. This act does not constitute copying (due to reasonable doubt) but it surely constitutes infraction of the instructions and guidelines of the Lecturer in regard to the manner of writing the academic work; instructions that are designated to preserve norms and high academic and uncompromising integrity.
28. In light of the above, I have decided to convict the Student of infracting instructions in accordance with clauses 2(a) and 2(f) of the Disciplinary Regulations and to impose the following punishment:
- Disqualification of the course.**
 - Conditional punishment of suspension for one semester.** The condition shall remain valid for one year and shall be activated should the Student be convicted of committing an offense similar to the offense in this case.
 - Twenty five hours of community service** in the framework of the community service program directed by the Dean of Students Office. The Student shall not receive his entitlement to his degree until he has completed the said community service.

Epilogue

"One who wishes to watch over himself must take two things into consideration. First he must consider what constitutes the true good that a person should choose and the true evil that he should flee from; and second, he must consider his actions, to discover whether they appertain to the category of good or to that of evil. This applies both to times when there is a question of performing a specific action and to times when there is no such question. When there is a question of performing a specific action, he should do nothing before he weighs the action in the scale of the aforementioned understanding. And when there is no such question, the idea should take the form of his bringing before himself the remembrance of his deeds in general and weighing them, likewise, in the scales of this criterion to determine what they contain of evil, so that he may cast it aside, and what of good, so that he may be constant in it and strengthen himself in it."

[Mesillat Yescharim, (The Path of Just) the book from the 18th century by Rabbi Moshe Chaim Luzzatto (RaMCHaL) in Chapter 3, Concerning the Divisions of Watchfulness, p. 13]

Adv. Shelly Malka

Disciplinary Officer